

ÖPPNA STUDIETRÄFFAR MED VIRVELVINDEN PÅ INDIA DÄCK

23/9

Alla träffar är fristående och öppna för alla intresserade av en revolutionär praktik. Häften finns gratis att hämta en vecka före på India Däck.

Vi ses kl 18.00 onsdagar på India

2009

Intresserad av Virvelvinden? vuv@virvelvinden.net

”Folkmakt: Erfarenheter av stadsdelsmotstånd”

UR FOLKMAKT NR 14 (1997)
STADSELSORGANISERING I PRAKTIKEN
- I SÖDERKULLA I MALMÖ HAR BORGARNA SEDAN LÄNGE
MÖTT MOTSTÅND

När vi inom Folkmakt pratar om stadsdelsorganisering och medvetandehöjande politisk diskussion menar vi att för att kunna nå någonstans så måste vi gå samman och kämpa enat. Vi måste vara organiserade - inte nödvändigtvis i en politisk organisation eller något parti - utan viktigare, i vår vardagliga situation. När människor går samman och på ett effektivt sätt protesterar mot orättvisor och utsugning, t ex genom att kämpa i sin boendemiljö eller organisera ett motstånd på sin arbetsplats, kan mycket hända. Och när folk får möjlighet att ta egna initiativ och erbjuds möjligheten att själva vara med och skapa sin verklighet, det är då vi blir en kraft att räkna med.

Stadsdelen Söderkulla i Malmö kan man säga är en av stadens förorter. Inre Ringvägen, som knyter an till alla motorvägar ut i Skåne, går förbi precis bredvid med avgaser från tusentals lastbilar och personbilar varje dag. Befolkningen i denna stadsdel bor nästan uteslutande i höghus och består till stor del av barnfamiljer och pensionärer. Här har under flera år förts en politisk kamp som på många sätt varit mycket effektiv och visat på att motstånd lönar sig och att om folk går samman och kämpar för gemensamma mål och mot gemensamma fiender kan mycket vinnas.

Tidningen Folkmakt åkte ut till Söderkulla en dag i november för att träffa Kurt Sjöström, en aktiv pensionär i Söderkulla Kultur- och Fritidsförening (en paraplyorganisation som består av bostadsrättsföreningar, PRO, S-föreningar, Vänsterpartiet Söder, samt scout- och idrottsföreningar). Det blev ett intressant samtal. Kurt berättade att deras stadsdelsorganisering startade redan på 70-talet då de bildade byalag i deras stadsdel för att jobba med olika frågor. ”Det var byalagsperioden. Vi hade en teoretisk övertygelse som hos de flesta aktiva byalagare var en marxistisk variant där man menade att stat och kommun inte var otvetydigt en vän utan kunde betraktas som en fiende i många avseenden. Och det gjorde att byalagen strävade efter att bli en maktfaktor på olika sätt och därför arbetade de med olika opinioner som bildandet av olika bostadsrättsföreningar och protester mot byggandet av Inre Ringvägen Det ledde till att det kom in rätt mycket byalagsfolk i styrelserna för olika bostadsrätter. Det var ju en sån här allmän radikalism med marxistiska förtecken”. Detta utvecklades sen så att när krisen kom så upplevde många att stat och myndigheter inte var några vänner utan snarare tvärtom. Till och med många ansåg att staten var till för att plocka pengar ur, menar Kurt. Och ur detta växte det fram en önskan att göra något själv. ”Kommunen klarar inte äldreomsorgen, de klarar inte att skydda mot inbrott - vi måste göra någonting - kommunen klarar inte det och inte det. Och det var två linjer - en som hade en teoretisk skolning och en som hade en praktisk erfarenhet av verkligheten - och de möttes”.

VISST GÅR DET

På Ormvråksgatan ligger en gammal "gård" som tidigare fungerat som fritidsgård. De aktiva i Söderkulla fick så småningom ett bud att den skulle läggas ner. Då organiserade de Söderkulla Kultur- och Fritidsförening som kunde ta över och få kommunala bidrag till driften. "Det gjorde vi för flera år sen. Det är i och för sig inget särskilt märkligt. Jämsides med detta finns det i omgivningen också såna här tendenser att klara av saker själv", säger Kurt. Deras stadsdelsorganisering är verkligen berömvärd. Man frapperas över hur aktiva de är och hur mycket de lyckats åstadkomma genom åren. Aktivism som visar på att ingenting egentligen är omöjligt bara folk får vara med och aktivt delta i beslut som rör deras egen vardag. Om vi tar t ex bostadsrättsföreningen Fosietorp så har man där med full enighet i styrelsen infört 35 timmars arbetsdag. Och sen hemtjänsten privatiserades har man egen hemservice till en mycket låg kostnad - 50 kr/h". Den får alla använda som har behov av det. Det är rätt intressant - vad är behov. Kurt berättar att den här servicepersonalen skall naturligtvis inte användas i någon pigsituation utan det finns en social kontroll. En allergiker t ex, han kan vara ung men har ingen möjlighet att städa - det kan vara någon som rör sig dåligt och inte kan gå och handla själv. Men om behovet finns så finns möjligheten att få hjälp. Och detta är väldigt tacksamt för främst de pensionärer som bor i Söderkulla efter att hemtjänsten blivit sämre och sämre genom åren pga sociala nedskärningar.

JÄMSTÄLLDHET

Bostadsrättsföreningen har anställt en person för detta ändamål med samma lön som alla andra. De praktiserar lika lön för lika arbete och har den inställningen att alla skall dela på arbetet på ett rättvist sätt. "Vi accepterar ju t ex inte att tjejerna arbetar med städning och killarna med rörarbeten - alla ska jobba med samma jobb. Dels blir det mindre förslitningar och dels blir det ett trevligare jobb. Just nu har vi tjejerna på kurs i 16 veckor som innebär att de ges en 'överutbildning' så att de kan mer än killarna. De får lära sig svetsning, datakunskap och speciella saker som kan behövas i fastighetsjobbet. Det är rätt vettigt att ha det så. Det fanns ju ett visst motstånd från början bland killarna - städjobb ansågs förnedrande - och de trodde inte att tjejerna skulle kunna klara rörarbetena. Det är ju klart att en tjej som aldrig har arbetat med det inte har de möjligheterna med en gång men nu visar det sig på många olika sätt att de är jämställda". En intressant sak är bostadsrättsföreningarnas hyrespolitik: "Jag kan inte förstå varför man höjer hyrorna. Vi har inte höjt hyrorna på fem år. Efter den här sorgliga uppgörelsen mellan sossarna och folkpartiet, skattereformen, fick vi ju höja liksom alla andra men vi höjde inte särskilt mycket. Vi har en hyra på 411 kr per kvm och år och det betraktas som det lägsta i Malmö. Samtidigt har vi i bostadsrättsföreningen Fosietorp över 7 miljoner kontant i kassan. Det är viktigt att man hela tiden följer upp så att man kan placera länen så att de ger så låg ränta som möjligt". En sak som Söderkulla Kultur- och Fritidsförening anser

vara mycket viktig i ett bostadsområde är möjligheten till träffpunkter. Att bryta isoleringen. Därför driver de en lunchrestaurang på ideell bas. Här serveras dagens rätt varje dag till bostadsrättsföreningarnas medlemmar. Det är många människor som kommer in som är alldeles isolerade och som får kontakter där, berättar Kurt. I och för sig rätt banala kontakter t ex åtta tanter som sitter och spelar canasta och som aldrig har haft några relationer med varandra förr men mycket viktigt ändå. Restaurangen drivs i huvudsak med frivillig arbetskraft och bara det att slå hål på den myten att man inte kan driva en restaurang genom en förening, eftersom många anser att det inte går att organisera eller få det att gå runt, är viktigt. Kurt menar att de på sätt och vis utnyttjar pensionärerna som hjälper till i restaurangen gratis men att det betyder otroligt mycket för dem att vara med i verksamheten och utveckla den. En annan problematik är användandet av ALU:are: "Där har vi ju det problemet att det kan komma en person hit och säga 'jag har A-kassa till den 15:e - kan ni fixa ett jobb till mig?' Då säger man att vi har inte någonstans där vi kan sätta in dig. 'Men, va fan, då mister jag min A-kasseersättning'. Vad fan gör man i en sån situation? Då börjar man leta efter ett jobb till honom och då säger vi det att vi vägrar att utnyttja en ALU-are utan att ge honom någonting. Inne på restaurangen har vi Gabriella och Solveig och till dem har vi sagt att ni ska få en utbildning i datateknik eftersom ni kan ha nytta av det i framtiden. Så ger vi dem det på arbetstid genom vår dataklubb. Det är i varje fall något vi ger dem". Kurt berättar vidare att de har en journalist på ALU som jobbar med folkrörelseprojektet - han ska intervjuar alla gamla folkrörelsemänniskor i Malmö som håller på att dö - och skapa ett arkiv över deras erfarenheter på både den politiska och fackliga sidan.

FOLKRÖRELSEPROJEKT

"Till och med gamle Kurt Karlsson, den här gamle kommunisthataren skall vi försöka intervjuar. Ni är kanske för unga att känna honom han tillhörde ju SAPO-gänget. Han fotograferade ju vänsterdemonstrationerna på första maj. Han har ett alldeles utomordentligt fotoarkiv är jag säker på". När ALU:arna har jobbat i 6 månader får de ett betyg att de har jobbat. "Vi skriver inte att det var ett ALU-jobb utan vi skriver 'har tjänstgjort som...'. Så kan de visa det och få chans att få jobb. Och ändå är det en diskussion om att vi utnyttjar billig arbetskraft - och det gör vi ju, det är ju ingen tvekan - men vad fan ska vi göra. Samtidigt gör de ju naturligtvis en enorm nytta som t ex han i folkrörelseprojektet". Protestaktioner har de bedrivit åtskilliga genom åren och de har varit effektiva tack vare den gemenskap och samhörighet de byggt upp. "Det här med mötesplatser för människor är en mycket positiv grej. Det innebär att man får en organisation som är benägen att slåss för sina intressen. Vi hade ju ingen vårdcentral här förut och inga läkare - här är minsann inga privata läkare här ute i vårt område - då förde vi en opinion för att få vårdcentralen - det fick vi och sen så var det borgerlig regim efter det och då skulle den ju privatiseras. Då

körde vi jävligt hårt med en kampanj att det skulle vara kommunalt. Underförstått hade vi ett litet hot om att vi skulle bojkotta den - jag kan ge mig katten på att vi hade klarat det också. Och då blev den naturligtvis kommunal. Det är en mycket bra central vi har nu med fem läkare och kuratorer och hela köret. Vi lärde oss - och det lärde många - det här att slåss det ger resultat". Efter detta kom beskedet att dagmammorna skulle privatiseras och då slogs de mot det och vann det kampen också, berättar Kurt. Och det senaste är att det lokala postkontoret skall läggas ner."Det var bara en vecka innan vi fick veta det. Då körde vi igång en kampanj som vi iochförsig förlorade första slaget men inte hela kriget i. Nu har vi tvingat fram en överläggning då vi måste visa på konkreta förslag hur vi vill ha det. Det är inte säkert att vi klarar av det - posten är jävligt svår och slåss mot. Vi ger oss inte - vi kommer att fortsätta med alla jävla medel".

RÅDSMODELL

Kurt berättar att sånt här arbete är politiskt och inte partipolitiskt. I Söderkulla skiljer de inte på en människa som är moderat, folkpartist, miljöpartist, vänsterpartist eller socialdemokrat därför att vad som värderas är vad de utträttar i det konkreta. Och det är ju egentligen en gammal folkfrontsmodell eller rådsmodell där man inte ser till människornas ställning partipolitiskt utan ser till vad de praktiskt utträttar."Sen har vi ju sagt det att det är viktigt att man får en ungdomsorganisation - därför tar vi ju inte ställning till vad det är för färg på ungdomsorganisationerna, det skiter vi i - vi har ju till och med haft ett resonemang om att bildas det en MUF-förening här så växer det automatiskt upp vänsterföreningar och det är faktiskt riktigt. I skolvalet såg vi att det var 40% socialdemokrater, 20% vänsterpartister och 20% miljöpartister så det är ganska kraftig dominans av arbetar- och miljöpartier". Ungdomarna har tillgång till lokalerna i stadsdelen och det är viktigt för dem att de kan använda den anläggningen. Den är öppen varje dag utom lördagar och söndagar. De har inte så mycket behov av den på helgerna har det visat sig. Tyvärr är det nog så, menar Kurt, att de äldre ungdomarna nog är ute och super då men menar ändå att verksamheten på vardagarna är en viktig verksamhet där man kan förebygga mycket knarkproblem o dyl. Men att de äldres engagemang och intresse i ungdomarnas vardag sätter sina spår är helt klart. T ex hade KPML(r) varit och affischerat i Söderkulla och då hade ett lokalt ungdomsgång kommit och undrat vad det var för affischer och sagt att "är ni röda är det OK, är ni blå kan ni dra".

MILJÖKAMP

Miljöfrågor anses vara en viktig bit i stadsdelsarbetet. Inre Ringvägen-frågan var en miljöfråga som de kämpade med på 70-talet och idag håller de på att för egna pengar bygga upp ett miljöhus som inte har sitt like någon annanstans i landet."I bostadsrättsföreningen Fosietorp har vi ett stort jävla projekt som lägger ner mycket mer pengar i Agenda 21 än hela kommunen. På Munkhättegatan bygger vi ett miljöhus för 4,2 miljoner kronor. Vi ska bygga

upp 11 lokala sopsorteringsstationer och från dessa ska vi föra över våtsopor, papper och glas till miljöhuset där fem kompostorer skall producera jord och av pappret packat papper eller pappersbriketter. Vi ska ha en elbil som kör runt till de olika lokala sopstationerna och hämta upp våtavfall och köra bort det till kompostorerna. Och så tömmer man dem var tredje vecka med färdig jord".

POLITISK DISKUSSION

Kurt berättar att de någonstans i bakhuvudet vet att de någon gång i framtiden blir tvungna att genomföra en sopsortering och då är det bättre att göra det nu när rantorna är låga och de har pengar i kassan."Så det är ingen jävla flummig idealitet - det är en krass verklighet som vi planerar och kalkylerar efter på lång sikt med medlemmarnas pengar". Kurt har inte mycket till övers för de ekobyar som byggts under 80 -och 90-talet."De här ekobyarna är ju återvändsgränder - de är ju till för någon slags miljövänlig överklass eller övre mellanskikt och ska man lösa miljöfrågorna måste man göra det i flerfamiljsområdena". I stadsdelen och bostadsrättsföreningarna pågår hela tiden diskussioner om dagens politiska läge. Vi frågar om det förekommer några politiska studier eller anordnas några föredragsserier."Vi har ju kulturaftnar där vi har haft diskussioner om t ex Marxismen idag, Björn Kumm har varit och pratat om Che Guevara, vi hade debatt om vart arbetarrörelsen är på väg. Det kommer inte så mycket folk, mellan 10 och 40, det varierar. Men när man talar om medvetandehöjande åtgärder och insatser måste man hela tiden utgå ifrån den verklighet som finns och jobba så att människor får en bättre situation. Bara det jobbet ökar ju hela tiden medvetandet. Som t ex när posten lägger ner och vi hade över 200 personer på vårt möte och då diskuterade vi att posten har blivit en vinstmaskin som skall ge staten 1,5 miljarder kronor och ingen servicemaskin. Bara det gör ju att människor tänker 'jaha, man lägger ner där och där och där' och så får man ett kritiskt tänkande. Sen har jag ju under många år sysslat med politisk teori och suttit i cirklar i det oändliga och diskuterat politiska mål. För mig är det mycket intressant att se att mycket av de teorierna stämmer ju verkligen men det är också intressant att försöka se den här verkligheten tillsammans med teorin i ett förändringssamhälle och då kan man inte komma på den här höga nivån där man suttit utan då är man tillsammans med människorna och jobbar tillsammans på ett helt annat sätt. Man kan inte springa 10 mil före. Men det är ju ändå intressant att när jag går på demonstration här ner till posten och vi går tillsammans så är det hela tiden en politisk diskussion som faktiskt hela tiden ställer de politiska frågorna rätt. Det är människor som jag aldrig har sett i någon politisk organisation men de ställer de politiska frågorna rätt därför att de har fått en erfarenhet".

Magnus Christiansson

UR FOLKMAKT NR 2 (1995) HARM - LYCKAT STADSDELSMOTSTÅND

Den 24 september hade VAM en fest i Hammarkullens Folkets Hus i Göteborg. Nassarna trakasserade och hotade folk redan på vägen till sin spelning - som vanligt alltså. Men den här gången skedde det inte obemärkt. Fritidsgården ordnade ett knattedisco den kvällen - vettskrämda lågstadiesbarn fick se horder av nazi-drägg angripa kamrater och kasta sten mot gården samtidigt som de skrånade sitt vanliga "ut med packet". Niorna som ordnade discot stängde fritidsgården och ringde runt till föräldrar och försökte ordna hemslussning av barnen på ett säkert sätt.

Vad som hände sen är lite svårt att utläsa ur tidningsrapporterna. Enligt GP samlas hundratals ungdomar och börjar kasta sten mot polisen som plötsligt är på plats och dessutom snabbt får förstärkning av kravallpolis och ridande polis.

Dessa tömmer hela Hammarkulletorget och driver bort folket därifrån. Polisen ordnar senare fram en buss så att nazisterna ska kunna ta sig säkert därifrån.

Dessa händelser har följts av en viss debatt i massmedia, och polisen har i flera artiklar fått komma till tals för att försöka försvara sitt agerande. I två artiklar och några insändare hördes också en kritisk röst - kritisk mot polisen och Folkets Hus. Denna röst tillhör HARM - Hammarkullen Reser Motstånd. HARM ordnade presskonferenser för att folk skulle få säga sin mening om det inträffade: "Det var inte poliserna Kling och Klang som var här - det var Gestapo". Detta säger Hammarkullebon Torgny Johansson till tidningen Arbetet.

HARM

HARM fångade vårt intresse och efter lite efterforskningar fick jag tag på Torgny Johansson. Torgny är bosatt i Hammarkullen och är aktiv i HARM.

HARM bildades våren 1993 och är en aktionsgrupp mot nedskärningar och för Hammarkullens intressen. Första gången HARM skred till aktion var för att rädda den nedläggningshotade fritidsgården.

- Vi gick helt enkelt dit och ockuperade den, berättar Torgny. Tidningarna skrev en del om det hela och Johnny Magnusson, moderat kommunpolitiker i Göteborg kom dit och tittade. Sen fick fritidsgården vara kvar.

Nästa gång var det badet som hotades. Även detta visade sig vara lyckat att ockupera och detta tillsammans med en mängd insamlade namnunderskrifter gjorde att även badet fick vara kvar.

- Det går att utmana politikerna, säger Torgny, de blir rädda om vi går ihop och säger ifrån.

HARM ser sig själva som en påtryckarorganisation i första hand, det har aldrig varit frågan om att ta över och själva driva kommunala inrättningar.

- Vi anser att vi har rätt till en fungerande skola och social verksamhet och att stadsdelsnämnden ska driva detta.

HARM har inget medlemskap eller avgift. Folk som

är engagerade känner varandra och arbetar med lite olika saker i HARMs namn.

- Vi arrangerar årligen Sandeslättfestivalen, folk ställer upp och arbetar ideellt. En mängd olika föreningar av olika slag visar vad de håller på med. Det brukar vara mat och musik.

- Det finns mycket sociala aktiviteter härute och Hammarkullen har ett mycket aktivt föreningsliv.

Göteborgs kommun ser inte riktigt ut som i resten av Sverige. Göteborgs kommun är uppdelat i något som kallas stadsdelsnämnder, dessa är för politikerna mycket listigt utformade. Stadsdelsnämnden har en politiskt tillsatt ledning som anställer en tjänstemannahierarki - som i sin tur driver de kommunala inrättningarna i stadsdelen, gärna genom att lägga ut så mycket som möjligt på den mycket mer effektiva "marknaden". Detta är mycket gynnsamt för svängremspolitiker. De kan ju alltid skylla på att tjänstemännen ser det hela strikt ekonomiskt och att nedskärningarna var nödvändiga, inte politiska, tjänstemännen i sin tur gör ju bara sitt jobb...

Hammarkullen ingår i SDN Lärjedalen, där även Hjällbo och Eriksbo ingår. Gemensamt för alla tre är att de är arbetarstadsdelar och mycket invandrartäta. Detta gör att politikerna anser att det är lättare att spara in på dessa områden. Tex behövde inte överklassförorten Örgryte spara lika mycket procentuellt sett som Hammarkullen och Hjällbo. Detta gör i sin tur att den sociala standarden försämras och fler och fler som har möjlighet flyttar därifrån. De som flyttar är i regel svenskar och på så sett segregeras olika områden mer och mer.

- Vi är rädda för en snöbollseffekt. Jag ser nedskärningarna som ett medvetet borgerligt angrepp på arbetarklassen. I takt med att "etablerade" svenskar flyttar ut minskar områdets status och det blir lättare för politikerna att göra ytterligare nedskärningar. Samtidigt leder detta till ökad segregation och att folk som egentligen har gemensamma intressen ställs emot varandra.

Det är alltså i det här Hammarkullen som nazispelningen äger rum.

Torgnys dotter var på knattediscot som blev angripet.

- De ringde nerifrån fritidsgården och sa att det var rasister där, så jag gick ner för att kolla vad som stod på. När jag kommer dit ser jag hur hopar av svartklädda skinnhuvuden står och skriker "Sieg Heil" och "ut med packet osv. Jag ser också att flera rutor på gån är krossade. Till min förvåning ser jag hur poliser i en bil passivt åser det hela. När jag frågar varför de inte gör någonting svarar de: "Gör en anmälan då..."

Niorna som ordnade knattediscot stänger och låser fritidsgården och ringer runt till föräldrar och äldre syskon som hjälper till att ta hem barnen.

Sen går folk ner till centrum för att se vad som egentligen står på. Det lilla torget framför Folkets Hus fylls snabbt med folk.

Framför ingången står ett flertal poliser och fler, kravalutrustade, strömmar till. När nassarna tittar ut och kräver att få bli eskorterade till kiosken för att köpa cigg, och polisen gör detta, blir stämningen minst sagt tryckt. Polisen

har senare sagt att de beordrade folk att ge sig av efter att folk börjat kasta flaskor.

- Jag hörde inget av detta, säger Torgny. Jag stod och pratade med en granne och plötsligt har en hund bitit sig fast i sidan på mig.

Polisen släpper hundarna och börjar hamra på folk med batongerna. De som är på torget har ingen möjlighet att undkomma polisens attack. De drivs tillbaka och polisen tömmer en cirkel runt Folkets Hus.

HELLJUS

Vi går runt Hammarkullen centrum när Torgny berättar detta. Det är måndag kväll och relativt lugnt, bara några få som passerar förbi. Hammarkullen centrum by night består av att hänga på pizzerian eller utanför. En polisbil åker runt och slår då och då på helljusen på förbipasserande.

- Det där är vad man ser av polisen härute, om man ser dem alls. De åker runt i sin bil ett tag och går aldrig ur. Det lär finnas någon slags kvarterspolis också men de ser man inte mycket av.

Men den 24 september var det inte så. Efter att polisen slagit en ring runt Folkets Hus, bestämmer de sig för att göra en attack till. De tömmer hela centrum på folk. De som har oturen att komma upp ur spårvagnsuppgången blir tillbakajagade. Nu håller polisen alltså hela centrum. Bakom deras ryggar skanderar nassarna: "Vår polis, vår polis" varvat med "ut med packet".

- Det kändes överkligt. Polisen skyddar alltså nazister som angriper och provocerar vår stadsdel.

Men tydligen räckte det inte för polisen att hålla centrum. De gör en framryckning till:

- Folk stod här borta. Torgny visar på en mur vid den första gården en bra bit från Folkets Hus. - Jag förstår inte varför de skulle göra en attack till.

Polisen, som nu har fått dit hästar också, angriper alltså en gång till. Den här gången jagar de folk ända upp i trappen. Utan urskiljning jagas unga, gamla och barnfamiljer långt in på gårdarna av kravallklädda poliser och hästar.

Dessa attacker pågår i flera timmar till och de stackare som vågar sig ut jagas in i närmaste portuppgång eller ända in i lägenheten. Poliserna kallar konsekvent alla för "jävla svartskalle" eller "nigger" osv.

När nazisterna festat klart hyr polisen in bussar för att säkert transportera dem därifrån.

Efter dessa händelser har HARM ordnat flera presskonferenser och möten där folk har fått komma till tals. Folk är minst sagt kritiska till polisens agerande och har uttryckt den kritiken klart och tydligt. Flera politiker och polisrepresentanter har varit på plats och försökt att försvara polisen. När Vivianne Nilsson, kommunalråd, begärde ordet på ett torgmöte möttes hon av spridda burop och hade svårt att få något gehör för sin uppfattning om vad som hänt - hon går av scenen och kallar mötet för en pöbelhop...ingen unik inställning bland politiker.

UTBUADE POLISER

Polisen har också försökt att försvara sig själva genom att hålla möten i Folkets Hus och gå ut på skolan i Hammarkullen. De blev mer eller mindre utbuade på båda ställena. I skolan möttes poliserna av "Sieg Heil" och kallades "nassesvin" av eleverna. Hela klasser lämnade rummet när de två poliserna gick in. En av poliserna frågar, enligt GP, varför de blivit kallade nassesvin:

- Tycker ni att vi betar oss som dem?

- Ja, ni går ju emot oss ju, och hur kunde ni slå barn?, frågar en elev.

- Kan barn kasta brandbomber? (!), kontrar polisen då och fortsätter:

- Ni måste lita på oss och att polisen vet bäst. Vi sa åt er att gå hem men ni lydte inte. Då fick vi använda oss av hundar och hästar...

Sen faller polisen en helt otrolig kommentar, även för att komma från en polis:

- Men det är väl bättre med ett hundbett än ett knivhugg i magen.

Barnen i Hammarkullen var i alla fall klokare än så och poliserna fick knalla därifrån med svansen mellan benen.

Detta är alltså samma Gbg-polis som utan att tänka två gånger stänger ett rave med 800-1000 deltagare bara på misstanken om droger. Och tycker att detta är helt okej även när de inte hittar mer än vad som finns en vanlig fredag på Valand och Palace eller andra "finare" ställen inne i stan.

Avslutningsvis berättar Torgny att HARM har tacklat rasism förut.

- Det var några såna här skinnhuvan som flyttade ut hit, (ett nazi-kollektiv på c:a fem personer eller fler, vad vi har hört). De började trakassera folk i centrum och på spårvagnen. Så vi kallade till ett möte, fortsätter han, och samlades utanför deras port några gånger och började följa dem genom området...sen flyttade de. Det var visst några rutor som gick också...

En månad senare, den 17 december, arrangerade HARM en folkfest mot rasism och fascism.

Vi som var där fick se olika föreningar hålla tal och presentera sig själva. Dessutom uppträdde också några oförglömliga lokala punkband t ex Arsenik, med låtar som "betongbarn" och "förtryckt". Det bjöds på mat, öl och sambadans. Allt som allt en kvartersfest när de är som bäst.

Vi är övertygade om att HARM kommer att fortsätta att bevisa att det går att göra motstånd och att det går att organisera sig lokalt på basnivå. Vi önskar HARM lycka till inför framtiden och den fortsatta kampen för Hammarkullen.

Daniel Å.

Vi har tidigare i tidningen uppmärksammat gruppen HARM- Hammarkullen Reser Motstånd, då i samband med bråket runt en nazistfest som ordnades hösten -94 i det invandrartäta Hammarkullen och som av naturliga skäl inte togs alldeles väl upp av lokalbefolkningen. Den 11 Maj hade vi bjudit in HARM till en diskussionspub på Syndikalistiskt Forum här i Göteborg, och det här är en sammanfattning av vad de berättade om sin kamp mot nedskärningarna igenom åren.

HARM bildades som svar på ett akut behov. 1993 hade den nybildade Stadsdelsnämnden Lärjedalen försökt få sina finanser att gå ihop. För att lyckas med detta ville man lägga ner nästan all kommunal verksamhet i området - fritidsgården, badet, biblioteket, Folkets Hus, fältassistentverksamheten, allt skulle bort. Samtidigt som de rikare SDN:erna i Göteborg hade ett överskott av sin verksamhet, ett överskott som man inte gjorde något med utan lät förränta sej på bank.

I desperation över de omfattande nedskärningarna - som i praktiken skulle innebära dödsstöten för Hammarkullen som fungerande bostadsområde - sammankallade Hem & Skola-föreningen till ett möte för att diskutera vad som kunde göras. Ett hundratal personer dök upp, och beslutade efter ytterligare några välbesökta möten att bilda HARM. De började sin verksamhet med att demonstrera utanför varje SDN-möte och arrangerade en vykortskampanj, som gick ut på att de ställde sig på torget och lät folk skriva vykort till politikerna och berätta vad de tyckte om dem och deras sätt att sköta sina förtroendeuppdrag. De i många fall otryckbara vykort skickades sedan iväg till SDN och arkiverades, som de offentliga handlingar de blev...

Man nöjde sej inte med att vädja till politikerna utan gick en dag helt sonika och ockuperade sin fritidsgård och badhuset, med personalens goda minne. Att man i SDNs protokoll blev kallade terrorister tog man lätt på, huvudsaken var ju att kommunalpolitikerna blev tvingade att ingripa och såväl badhuset som fritidsgården räddades tillsvidade. En annan enkel men effektiv aktion kallades Banderollernas Natt. Under en natt täcktes hela Hammarkullen med banderoller med slagord och krav om slut på nedskärningarna.

HARM är ingen organisation i vanlig bemärkelse, de har inga medlemsavgifter eller dylikt utan har mer formen av ett nätverk som samlas kring en gemensam plattform. De organiserar sig icke-hierarkiskt och har endast en sammankallande till möten. När de var som flest aktiva organiserade de sig i olika arbetsgrupper. På senare tid har HARM "tappat" aktivt folk, främst pga att flera är engagerade i någon av de andra 60-70 kulturföreningarna, som gör Hammarkullen med sina ca 8000 invånare till Sveriges mest föreningstäta stadsdel.

De har dock hela tiden haft stort stöd bland de boende, och samlar omkring 3-400 personer till demonstrationer o dyl. När något behöver tas itu med är HARM den naturliga samlingspunkten.

När man hör HARM berätta om det engagemang Hammarkulleborna visar för sin stadsdel, föreningstätheten, fester, antirasistdagar, årliga karnevaler och annat kul som de ordnar, blir det än mer förvånande när de sedan berättar att en SDN-politiker (som själv inte bor där utan i överklassghettot Örgryte) vid namn Göran Lindblad kritiserade ungdomarna för bristande initiativförmåga, när de protesterade över att deras fritidsgård skulle läggas ned. På Göran Lindblads tid fanns ju faktiskt ingen offentlig sektor som höll dem under armarna, utan de fick ordna sina fritidsverksamheter på egen hand. Hammarkulleungdomarna bevisade då att även dagens unga besitter uppfinningsförmåga, de ordnade fram en buss och gjorde en liten utflykt till Örgryte, till Lindblads villaträdgård närmare bestämt, där de ägnade sig åt sunt friluftsliv med camping och stärkande dopp i hans swimmingpool.

Nedskärningarna som hotade Hammarkullen är inte unika, mönstret går igen landet över, arbetarstadsdelarna ska förvandlas till livlösa förvaringsplatser, sedan kan man bekymrat diskutera problemen med apati, alienation och ökad brottslighet och tycka synd om de stackars kräken. Sedan har överklassen ett nytt objekt att idka välgörenhet på, för att lindra sitt eget dåliga samvete. Men vad grupper som HARM visar är att arbetarklassen inte är något hjälplöst offer, att vi själva besitter kraften att lösa våra problem genom självständig organisering. Föreningsaktivitet, fritidsgårdarsarbete, aktiv kamp ger oss självförtroende och styrka att gå vidare. Kampen har ett eget syfte, vilka metoder man väljer för situationen avgöra. Känner ni till exempel till liknande grupper så skriv och berätta, vi vet att de finns och vi anser att de är värda stöd och uppmärksamhet långt mer än vad de får i dag. Idéerna förtjänar att spridas så att andra i samma situation kan dra nytta av dem.

Anja, Ana, D-O - Folkmakt Gbg